

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komedier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komedier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb05val-shoot-idm140203110203584/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

ACTUS V. SCENÆ 7-8.

SCEN. 8.

Philocyne. De forrige Personer.

PHILOCYNE.

Nu, Philocyne, dig all Haab da er berøved!
Ach! hvilken Siæl er til, der Skiæbnen saa har prøvet?
Jeg fra min Broder Bud faaer u-formodentlig,
At nu ophævet er all Had og Søster-Krig,
At han til Tegn af Fred mig min Melampe sender;
Jeg daaner fast af Fryd, jeg mig mod Byttet vender,
Men Himmell! jeg med Skræk den finder ikke heel,
At min Melampe jeg seer kun den halve Deel,
Ach! hvilken Broder har sin Søster saa begavet?
Tyrannisk Nero! hvi omkom du ey paa Havet?
O u-lyksalig Vind, som dig til Landet drev!
Hvi Fisk og Fugle du til Bytte ikke blev?
Hvi blev dit Legem ey ædt op af Krager, Ravne?
Hvi med beholden Skib du levend' skulde havne,
For at bedrøve mig, for at bedrive Mord
Paa det, som jeg af alt har elsket meest paa Jord?
O! hvilken blodig Skiænk! det Syn jeg aldrig glemmer,
O! hvilken Spot, jeg den i Hiertet stedse giemmer,
Til sidste Aande-Dræt jeg tænke vil derpaa,
Den blodig Skiænk vil mig for Øyne stedse staae.
Alt hvad i denne Sorg dog Hiertet lidet trøster,
Er at jeg ey skal meer bespottes af min Søster,
Og at Lucilia sin Villie ikke fik,
Ja, at min Fiende det ikke bedre gik,
At hun ey over mig skal meere triumphere;
Thi Sorgen træffer mig, men hende meget meere,
Pandolfus hende det af Hænder revet har,
Jeg ikkun taber det, som i Forhaabning var;
Hun allereede det i Eye havde inde,
Som jeg ved u-vis Krig forsøgte til at vinde.
En liden Trøst, dog Trøst, tilfælles Skibbrud er,
Helst naar tillige man sin Fiend drukne seer.
Men der jeg hende seer med Hovedet at hænge;

MELAMPE

Lucilia! din Fryd ey vared for dig længe.
LUCILIA.
Saa ofte skeer, naar to forliges ikke kand,
At det som trættes om tilfalder tredie Mand.
Slig Mord at smerte mig, jeg tilstaaer og bekiender,
Dog glæder mig, at dig ey Byttet faldt i Hænder.
PHILOCYNE.
Den samme Trøst er og for mig, Lucilia!
At dig din Øyens Lyst med Magt blev taget fra.
Thi end hvor meget jeg Melampe elsket haver,
Hvor meget end dens Mord mit ynksom Hjerter gnaver,
Jeg heller deraf seer den eene blodig Deel,
End at udí dit Skiod den skulde ligge heel.
Hvor stor Forliisen er, jeg dog har vundet dette,
At du blev revsed for din u-rættfærdig Trætte,
For du foragtet har din Moders Testament
Og mod din Søster dig af Rænker har betient.
Men hvad er det for Lyd? en Traur-Musik jeg hører.
Ach Himmell nu igien min Faders Grav sig rører.
Jeg frygter, det som før af Graven sig har reyst,
Opstaaer nu atter; Vist, det er den samme Geist.

SCEN. 9.

GEISTEN *staaer op ved en sagte Musik, de andre hænger imidlertid med Hovederne.*
Vanskabte Sostre, hør, hvad jeg vil eder siige:
Pandolfus gjorde ræt, hvis eder han tillige
Opoffret havde med det samme blodig Sverd;
Enhver af eder var ey anden Skiæbne værd,
Som efter andens Liv for ingen Ting har tragtet,
Det som meest helligt i Naturen er, foragtet.
Han Tvistens Æble ræt af Hænder eder rev,
En hellig Iver ham til saadan Gierning drev.
I Furier! jeg bør saaledes eder nævne,
I endnu pukke tør, og pønser paa at hævne
En ædel Gierning, som Pandolfus haver gjort;
I saadan Broders Dyd tør end afmale sort,